

Predikan 13:e söndagen efter Tref 6 sept-09

I predikan avser jag utgå från dagens tema och i första hand från episteltexten, Johannes första brev, trots att berättelsen om Kain och Abel är mycket intressant och värd all möda att sätta sin in i, eftersom den tar upp den vanligast förekommande sjukdomen, avundsjukan. I detta fall leder det till ett mord, och man kan fråga: vad det är som driver människor till så drastisk åtgärder, bara för att de upplever sig förfördelade?

När Johannes tar upp dagens tema så använder han begreppen **vi** och **ni**, trots att det är kontroversiellt att säga det i vårt *politiskt korrekta tidevarv*. Johannes gör alltså skillnad mellan kristen och icke-kristen.

Det finns enligt Johannes en ofrånkomlig gräns mellan dem som tillhör Kristus och dem som inte gör det, fast de kallar sig för kristna. Därför säger han **vi** om sig själv, apostlarna och dem som tror på Kristus och **de** om motståndarna, som han menar talar sådant som världen förstår och vill höra, bara för att de vill bli populära. Men bland

dem som tillhör Gud har de ingen framgång, menar Johannes. Och just det är ett säkert tecken på vem som är av Gud och vem som inte är det, säger Johannes. Det kan låta som en odräglig förhävelse att säga något sådant, men Johannes är Kristi apostel. Han har mött Jesus och blivit tagen i hans tjänst. Han vet vad Jesus sade: *Mina får lyssnar till min röst* (Joh. 10:27) och *den som är av Gud, han lyssnar till Guds ord* (8:47). Där evangeliet predikas delar sig vägarna menar Johannes och han tvekar inte ett ögonblick om att här sker ett ställningstagande, som avslöjar var människor hör hemma. Därför kan en kristen som inte älskar sin medmänniska heller inte älska Gud.

Begreppet *Gud kärlek* är något som missbrukas ofta, och i minst i dessa valtider, då talet om vigsel av samkönade diskuteras. Vissa påstår på fullaste allvar att Guds kärlek är detsamma som att tillåta allt, men det överensstämmer inte med vad Johannes säger om Guds kärlek.

När Johannes talar om Guds kärlek så börjar han med talet om att pröva andar. Med det menar han profeters andar, som också Paulus tar upp i 1 Kor.

14:32. Profeterna, alltså talesmän och kvinnor, hade ofta en högt skattad karisma och kunde tala efter Andens ingivelse. Men problemet var att kristna råkade ut för falska profeter, något Jesus varnar för.

För att avslöja de falska profeterna så skulle man studera deras livsföring och resultat i församlingen. De falska avslöjas genom sin orättfärdighet och kärlekslöshet.

De som tillåter allt har inget med Guds kärlek att göra, tvärtom, menar Johannes. Föräldrar, om några, vet att sådant kan leda till ens barns undergång.

Därför ska två viktiga frågor ställas vid granskningen av dem som säger sig vara sända att tjäna Herren, vår Gud, nämligen frågorna: ***Vad säger de om Kristus, och hur stämmer deras ord med den apostoliska förkunnelsen?***

Flesta falska läror avslöjas på dessa punkter menar Johannes. De som inte lär att *Jesus Kristus är kommen i köttet*, som det ordagrant heter, är inte äkta. Äkta är heller inte de som inte förkunnar samma lära som apostlarna gjorde.

De som inte följer dessa två viktiga principer är inte en kristen som råkar ha en avvikande mening. Nej, säger Johannes, han är ett språkrör för Antikrist, som redan är verksam i världen och använder sina redskap för att hindra och bryta ner Kristi verk. Allt måste alltså prövas efter det apostoliska budskapet. Den som talar annorlunda än vad apostlarna gjorde är falska profeter. Johannes är lika obeveklig på den punkten som Paulus i Gal. 1:8.

Johannes återkommer sedan till äkthetsbeviset: *Kärleken mellan Guds barn* och då är det inte fråga om den naturliga kärleken, den som alla kan visa mot någon som står hjärtat nära och är god och vänlig tillbaka. Det är ingenting märkvärdigt med den, menar Jesus i Matt 5:47. Här är det fråga om något nytt, något av Guds eget väsen, som uppenbarades för människan när Han offrade sin ende Son och lät honom dö för att vi skulle leva.

Kristna använde inte det vanliga ordet för kärlek, när de talade om hur Gud älskar och hur vi ska älska. De hade i stället tagit upp det ovanliga ordet **agape** som visar att det var fråga om något nytt. Gud är agape, säger Johannes.

Denna totala och enda självutgivande kärlek ska inte, som det görs allt för ofta, blandas ihop med en medmänsklig kärlek, som man egentligen åsyftar när man säger att ens axiom är att utgå från Bibelns kärleks budskap. Då gör man sig skyldig till en logisk kullerbytta och iklär Gud något han faktiskt inte är.

I grundtexten står det kärlek, inget annat. Annars sägs om Gud att han är ande (Joh. 4:24), ljus (1 Joh. 1:5) och en förtärande eld (Hebr. 12:29). Allt det kunde också hedningarna säga, menar Johannes. Det ingår i den gudsupplevelse som är möjlig utan Kristus. Men vad Guds kärlek verkligen är, det uppenbarades för världen när Gud utgav sin enfödde Son till försoning för våra synder. Att lära känna Gud är att möta denna försonade kärlek och det betyder att födas till ett nytt liv. Guds kärlek blir utgjuten i våra hjärtan, som Paulus säger i Rom 5:5.

Det borde alltså vara självklart att vi älskar varandra, eftersom ett liv i gemenskap med Gud är ett liv i kärlek. Men för världens människa var och är gudsgemenskapen något helt annat. Den bestod i att se Gud, och det kunde de göra genom

en stark känsloupplevelse, i form av extas eller något slag av djupare kunskap eller upplysning.

Men ingen har någonsin sett Gud, säger Johannes. Vi får ingen riktig bild av Gud genom vårt tänkande och våra spekulationer. Inte heller äger vi honom i våra känsloupplevelser. Det enda sättet att få gemenskap med honom är att låta sig fyllas av hans kärlek, så att den får nå sitt mål i oss.

Johannes använder ett ord som brukar översättas med *fullkomnas*. Målet för Guds kärlek är att vi, själva älskade, ska älska varandra. Att man nått målet, märker man av att Han gett oss av sin Ande. Johannes tänker inte på någon enstaka upplevelse i det förflutna, utan på det som en kristen dag för dag får vara med om: ett liv som fylls av den helige Andes tröst och förmaning (Apg. 9:31).

Ingen har sett Gud, ändå finns det de som fått se honom, i Sonen. Det har vi gjort, säger Johannes – vi apostlar och lärjungar. Och vi har vittnat om att Gud verkligen sänt sin Son till världens frälsning. Den som tar emot budskapet och bekänner sig till Jesus som Guds Son, han har fått gemenskap med

Gud. Det vi har fått se och kommit till tro på, det är Guds kärlek som kom in i världen när Jesus Kristus kom till oss.

Den som älskar Gud är också den som älskar sin medmänniska. Men att älska Gud är också att gå tillrätta med dem som avviker från apostlarnas lära. Därför måste vi gång efter annan pröva det som sägs. Överensstämmer det med apostlarna, ja, då är det sagt i sann kärlek och för vårt eviga väl.

Amen.